

Marnixring Kortrijk Broel kent de 35e André Demedtsprijs toe aan Luc Deconinck - Voorzitter Halle-Vilvoorde Komitee

Publicatie: 5 december 2004

Toespraak door Willy De Waele, burgemeester Van Lennik

Jarenlang reeds draag ik de herinneringen van de vernederingen als Vlaming als een kostbaar goed van mijn Vlaamse weerbaarheid.

In de Brusselse rand is er nauwelijks nog plaats voor een Vlaming en voor het beleven van zijn Vlaamse eigenheid.

Jaren geleden werd op 20 m2 borden door het FDF in Brussel en in de randgemeenten een hatelijke campagne gevoerd in nazi gotische letters "Brüssel Vlaams – ça jamais".

De francophonie volgt de logica van elke dictatuur en duldt geen andere stem, geen ander beleven, geen ander idee. Altijd en overal eisen zij hun taal en hun cultuur te beleven.

In de rand:

- * Eerst kwamen kapitaalkrachtige franstaligen onze bouwgronden kopen; wij deden niets, want wij hadden geen middelen om tegen in te gaan,
- * Daarna kwamen zij er wonen; wij zeiden niets want zij waren eigenaar,
- * Tenslotte eisten zij en bekwamen zij de bescherming van hun taal en cultuur; toen was er niemand meer om te protesteren.

Onder de niet aflatende druk van de franstaligen en door de zwakke opstelling van de Vlaamse politieke partijen – met de dood in het hart - werd deze toestand in 1963 wettelijk bekrachtigd met het toekennen van taalfaciliteiten in de Vlaamse gemeenten:

- * Linkebeek
- * Kraainem

- * Wezembeek-Oppem
- * Sint-Genesius-Rode
- * Wemmel
- * Drogenbos

De taalfaciliteiten die de Vlamingen in de taalgrensstreek toegekend kregen, werden door de franstaligen systematisch geboycot; zelf een Vlaamse school in Komen blijft verstoken van de wettelijk voorziene betoelaging. Ook dat is een vorm van dictatuur.

In Brussel:

- * 19 burgemeesters
- * 19 colleges van burgemeester en schepenen
- * 19 gemeenteraden
- * 19 O C M W raden
- * 19 O C M W voorzitters
- * 89 leden van de hoofdstedelijke gewestraad
- * 17 leden voor de Raad van de Vlaamse gemeenschapscommissie
- * 75 leden voor de Raad van de Franse gemeenschapscommissie
- * 75 leden voor de gemeenschappelijke gemeenschapscommissie

Samen goed voor 1267 politieke mandaten.

Indien u ooit de ambitie heeft om een politiek mandaat te bekleden, ga naar Brussel – u zult al heel veel tegenslag moeten hebben om een mandaat te mislopen.

Brussel is ook:

- * Taalhoffelijkheidsakkoorden die naïeve Vlaamse bewindsvoerders afsluiten en die niet nagekomen worden;
- * Tweetaligheid van de diensten en ééntaligheid van de ambtenaren is de negatie van het tweetalige statuut van het hoofdstedelijke gewest;
- * Gemeentelijke administraties die geen Nederlands kennen noch kunnen en het niet willen aanleren, alle taalpremies ten spijt;
- * Openbare ziekenhuizen waar u als Vlaming in uw taal niet terecht kunt;
- * Carrefour, een Vlaams hatend franstalig magazine dat door de Frans gemeenschapsregering betoelaagd wordt.

Onze Waalse landgenoten hebben het recht hun gewest te organiseren en te besturen zoals het hen goed uitkomt, maar indien zijn blijven weigeren de federale wetgeving consequent toe te passen, moeten zij ook de

financiële verantwoordelijkheid van hun bestuursdaden opnemen.

Er moeten gevolgen worden verbonden aan hun:

- * Weigering om de scheefftrekking van de uitgaven in de sociale zekerheid recht te zetten;
- * weigering om hun werkonwilligen te sanctioneren;
- * weigering om een Vlaamse school in Komen te subsidiëren;
- * weigering om de taalwetgeving toe passen;
- * weigering de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde te splitsen.

Als onze Waalse landgenoten van oordeel zijn dat zij meer ambtenaren nodig hebben dan Vlaanderen, dan moeten wij dat kunnen aanvaarden; maar dan moeten zij ook instaan voor de financiering ervan, en tevens hun schuldafbouw onder controle houden.

De kloof tussen noord en zuid wordt steeds groter en kan voorlopig nog gedicht worden door een eindeloze reeks compromissen, met financiële en structurele gevolgen vooral ten laste van de Vlaamse gemeenschap. Over mobiliteit, gezondheidszorg, economie, milieu, sociale voorzorg kan geen éénzijdig standpunt meer worden ingenomen, en worden vele beleidsinitiatieven die voor Vlaanderen van levensbelang zijn op de lange baan geschoven.

Het mag niet meer kunnen dat Waalse politieke leiders, met instemming van Vlaamse federale ministers en de Vlaamse federale parlementsleden, zonder meer beslag kunnen leggen op financiële middelen van het Vlaams gewest zonder dat daar enige politieke reactie op komt, en zonder dat dit politiek kan gesanctioneerd worden.

Federale solidariteit moet mogelijk blijven, maar dan doorzichtig en controleerbaar. Vlaanderen moet zelf de omvang van zijn solidariteit met Wallonië bepalen, maar dan om Wallonië structureel te helpen, niet om het PS-cliëntelisme te blijven financieren.

In dit verband citeer ik een Waals economieprofessor uit Le Soir van 19 mei 2004:

"Er zijn tekenen van verbetering, maar de zwakke groei van de marktsector blijft verontrustend; een oorzaak van de onbekwaamheid om zelf voldoende welvaart te scheppen, is de chronische afhankelijkheid van transfers uit Vlaanderen."

Het is bovendien een politiek gegeven dat bij openbare aanbestedingen Vlaamse ondernemers systematisch geweerd worden en dat de arresten van de hoogste rechtsinstanties onder de mat geveegd worden. Illustratief in dit verband is de toewijzing, voor het bouwen van bussen voor de Waalse T E C, aan een Frans bedrijf hoewel de offerte van een Liers bedrijf beterkoop was.

De arbeiderssolidariteit van de PS met de Vlaamse arbeiders wordt ondergeschikt aan de belangen van de PS en van het Waalse gewest.

Hoe paradoxaal het ook mogen klinken: Vlaanderen financiert mede de tewerkstelling in Frankrijk ten koste van eigen Vlaamse bedrijven.

De federale overheid moet beseffen dat het niet zal lukken 200.000 banen te creëren zonder het werkgelegenheidsbeleid en de financiering ervan naar de deelstaten over te hevelen om eigen beleidsklemtonen te kunnen leggen en een efficiënter beleid te voeren.

De Vlaamse federale ministers en de Vlaamse federale parlementsleden zullen toch eens moeten uitleggen waarom zij blijven gedogen dat de federale wetgeving in Wallonië niet of anders toegepast wordt.

De Vlaamse federale ministers en de Vlaamse federale parlementsleden zullen toch eens moeten uitleggen waarom zij, die ten slotte enkel verantwoording verschuldigd zijn tegenover diegenen die hen verkozen hebben, tegen de belangen van Vlaanderen in deze staatsstructuur blijven ondersteunen.

Het is hoog tijd dat de Vlaamse federale ministers en de Vlaamse federale parlementsleden het Belgische denkkader verlaten en zich op dezelfde lijn stellen van hun Waalse homoniemen die in de eerste plaats opkomen voor de belangen van hun gewest en hun gemeenschap en pas het Belgische denkkader hanteren voor zover het in hun financieel kraam past.

Het is en blijft een bittere vaststelling dat voor de Vlaamse federale ministers en de Vlaamse federale parlementsleden **de opportuniteit van een mandaat nog altijd zwaarder weegt dan het opkomen voor de Vlaamse belangen.**

De verkiezingen van juni 2003 hebben andermaal aangetoond hoe nadelig het behoud van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde voor de Vlamingen is:

* Verlies van 2 zetels in de Kamer

* Vertekening van de uitslagen in het kanton Lennik door het tellen van stemmen uit het buitenland.

- * MR + 6,53 %
- * ECOLO + 3,07 %
- * CDH + 2,04 %
- * PS + 3.51 %
- * CD&V – 4,46 %
- * VLD – 4,71%
- * AGALEV – 5,46 %

Dit is het gevolg van het behouden van oude administratieve indelingen, die nooit werden aangepast aan de vastlegging van de taalgebieden en de daarop geënte federale staatsstructuur. De kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde en het gerechtelijke arrondissement Brussel, **die de taalgrens, de gewestgrens en de provinciegrens negeren, zijn dan ook overblijfselen van een België dat niet meer bestaat. Ze zijn onverenigbaar met de nieuwe, federale realiteit van dit land. In Vlaanderen is iedereen het erover eens dat ze moeten gesplitst worden.**

Dat de **Franstalige partijen deze realiteit** niet wensen in te zien en weigeren de wetten aan te passen aan het federale België is kortzichtig. **Dat hun weigering de fundamenten van het federale België zelf ondergraaft, lijkt hen te ontgaan.**

Op donderdag 13 mei 2004 werd met de partijvoorzitters een verklaring ondertekend in verband met de splitsing van het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde; deze verklaring houdt in dat:

- * De splitsing van het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde niet naar het Forum wordt verwezen;
- * Vlaanderen hiervoor geen prijs dient te betalen;
- * Indien dit niet onmiddellijk wordt gerealiseerd zullen de Vlaamse partijvoorzitters hun fracties in Kamer en Senaat de door hun ingediende wetsvoorstellen onverwijld goedkeuren;
- * De ministers in de Vlaamse en de federale regering in geen geval hun medewerking zullen verlenen aan welke tuchtmaatregel dan ook tegen de leden van de colleges van burgemeester en schepenen op basis van de ambtsdaden die zij gesteld hebben in het kader van de acties voor de splitsing van het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde;
- * Op 1 oktober 2004 tot een evaluatie zal worden overgegaan.

Gezien de colleges van burgemeester en schepenen eind mei geen proceduremiddelen meer hadden om in het kader van de kieswetgeving verder druk uit te oefenen op de federale overheid bestond de vrees dat de actie na 13 juni 2004 zou stilvallen. Het is onze overtuiging dat met deze verklaring de kaap van 13 juni 2004 overschreden wordt.

Door de datum van 13 juni 2004 in de actie te houden is deze als hefboom gebruikt om het dossier van de splitsing maanden lang op de politieke agenda te houden; dit is niet onaardig gelukt.

Na de vaststelling dat de Kamer tot drie maal na elkaar geweigerd heeft ons voorstel goed te keuren zijn wij tot het besluit gekomen dat daar niets meer te verwachten was voor 13 juni 2004. Wij kunnen helaas de groene stemknop van de Vlaamse federale meerderheidspartijen niet zelf indrukken.

Het zou onzes inziens jammer geweest zijn dat onze actie na 13 juni 2004 zou doodbloeden bij gebrek aan middelen om de federale overheid verder onder druk te houden.

Wij blijven er hoe dan ook voor gaan, los van alle partij- en electorale belangen.

Indien de actie na 13 juni 2004 zou zijn stilgevallen zou een jaar intense inspanningen en volgehouden druk op de federale regering totaal nutteloos geweest zijn.

Dat risico hebben wij niet willen lopen

De Vlaamse partijen hebben begin november 2004 in Kamer en Senaat het wetsvoorstel houdende splitsing van de kieskring neergelegd; na advies van de Raad van State zal dit aan de bevoegde Kamercommissie worden voorgelegd.

17 ministers:

- * onnodig
- * onnuttig
- * kwetsend

Om de actie te ondersteunen schreven de burgemeesters van Halle-Vilvoorde volgende brief naar de koning

Brief staatshoofd

Wij achten het dan ook onze plicht om Uwe Majesteit er zeer uitdrukkelijk van in kennis te stellen dat de bevolking van Vlaanderen in het algemeen, en van het Vlaamse Halle-Vilvoorde in het bijzonder, niet langer aanvaarden dat deze gemeenten uit het Nederlandse taalgebied niet dezelfde behandeling krijgen als de andere gemeenten uit het Nederlands of Frans taalgebied en dat de bevolking de huidige **niet gesplitste** kieskring ervaart als een eenzijdige inbreuk op en aantasting van de basisbeginselen van een federaal staatsbestel en van de federale loyaliteit. De federale staat moet de territoriale integriteit van de deelgebieden eerbiedigen, meer nog, mede waarborgen.

Dit geldt des te meer op een ogenblik dat diezelfde federale staat een beroep gaat doen op onze gemeenten om de feestelijkheden rond het 175-jarig bestaan van België, waarvan 25 jaar als federale staat, mee te organiseren.

Als leden van het uitvoerend comité kunnen wij in deze omstandigheden niet anders dan onze gemeenten voorstellen dat zij hun medewerking aan die festiviteiten niet zouden verlenen, zolang het federalisme ten aanzien van onze gemeenten onvolkomen blijft en de federale staat t.a.v. onze gemeenten de territoriale indeling van het land niet correct toepast.

Wij zullen dus voorstellen dat onze gemeenten de vraag om steun aan de 175/25-viering voorwaardelijk positief zou beantwoorden: met name dat de gemeente slechts principieel haar medewerking aan de viering toezegt, **onder de voorwaarde dat de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde en het gerechtelijk arrondissement Brussel gesplitst zijn.**

We rekenen het tot onze plicht Uwe Majesteit hiervan in kennis te stellen.

Ik wil hier ook verwijzen naar een artikel dat verschenen is in **LE VIF/L'EXPRESS** van 25 juni 2004 ; het is geschreven door **Philippe Van Parijs**, de voornaamste Waalse hoogleraar filosofie, die hiermee de verdediging van het territorialiteitsbeginsel op zich neemt. Voorwaar een nieuw Franstalig geluid en een nieuw en belangrijk feit!

"La francophonie, un combat d'arrière-garde"

"Pour préserver la diversité linguistique, il est nécessaire

d'appliquer le principe de la territorialité."

1. Le pouvoir politique a-t-il prise sur ce processus ?

Oui, il peut appliquer le principe de territorialité linguistique. Cela signifie que tous les immigrants sont les bienvenus, mais que, s'ils veulent s'installer sur le territoire, ils doivent avoir le courage et l'humilité d'apprendre la langue locale. Pour rendre ce principe effectif, le pouvoir politique doit mettre en œuvre des instruments assez contraignants : l'enseignement obligatoire, la vie politique et les documents administratifs doivent adopter entièrement la langue locale.

2. On touche ici à la question des facilités linguistiques. Un sujet sensible...

Pour le dire franchement, les facilités me paraissent une bonne chose, à condition qu'elles soient perçues comme transitoires. Quand on a tracé la frontière linguistique, certaines personnes se sont trouvées du mauvais côté. Il était donc tout à fait légitime de leur octroyer des facilités, afin qu'elles puissent recevoir les documents administratifs dans leur langue.

Par contre, il n'est pas sage d'avoir généralisé ce privilège à tout nouvel arrivant. Plus de 70 % des habitants des communes à facilités n'y sont pas nés. Dès lors, pourquoi les Marseillais qui viennent à Kraainem pourraient-ils recevoir des documents dans leur langue maternelle, et pas les Berlinoises ? Nous devons dire aux Européens qui veulent s'installer chez nous : « Bruxelles est votre capitale, mais la Belgique n'est pas votre colonie ! » Les fonctionnaires européens ne doivent pas s'imaginer que toute cette belle campagne autour de Bruxelles leur appartient, et qu'ils vont pouvoir y implanter leurs écoles sans se soucier des règles locales.

Aangezien Vlaanderen bij de laatste zetelaanpassing in de federale Kamer zijn politieke numerieke meerderheid prijs gegeven heeft kan een aanpassing van het staatsbestel er enkel komen na onderhandelingen met de Waalse partijen.

Door gebruik te maken van alarmprocedures, speciale meerderheden en meerderheden in elke taalgroep kunnen de Waalse politieke partijen alle hervormingen eindeloos chanteren en blokkeren.

Bovendien zal een aartsconservatieve PS alle hervormingen, vooral dan in de sociale zekerheid, afwijzen die de financiële onderbouw van haar

kliëntelisme, haar macht, bedreigen. Met een MR in de oppositie zal er geen enkele bewegingsvrijheid voor de andere Franstalige partijen nog mogelijk zijn.

In deze omstandigheden moet ernstig overwogen worden of het Belgische staatsverband voor Vlaanderen nog enig perspectief biedt, nog enige toegevoegde waarde heeft.

Het jarenlang aangehouden bestuurlijk consensusmodel heeft de federale staat opgezaagd met een gigantische staatsschuld, die onze kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen zullen moeten aflossen.

Dit politiek systeem bestaat er in de conflicten te beheersen ten koste en ten laste van de meerderheid van dit land. Het wordt evenwel steeds duidelijker dat de consensuspolitiek niet meer bij machte is crisissen te beheersen en uiteindelijk er onder zal bezwijken.

Op het altaar van de federale eenheid worden de Vlamingen steeds verder in de verdrinking gedreven, terwijl hun eisen op minstens een rechtvaardige en gelijke behandeling door de federale beleidsmakers, ook de Vlaamse, met tegenzin aanhoord worden.

Naar mijn aanvoelen is het moment aangebroken om het conflictmodel te hanteren en de Walen voor de keuze te plaatsen:

1. Ofwel verder samen besturen in een democratisch georganiseerd staatsverband, met respect voor de grondwettelijk vastgelegde taal- en gewestgrenzen, en met controleerbare en doorzichtige financiële afspraken, dit houdt in dat:

- * Komaf wordt gemaakt met speciale en andere meerderheden;
- * Komaf wordt gemaakt met territoriale aanspraken en dat de integriteit van de homogeniteit van Vlaanderen geëerbiedigd wordt;
- * Komaf wordt gemaakt met de ondoorzichtige en oncontroleerbare financiële transfers.

2. Ofwel een einde maken aan het Belgische samenwerkingsverband en eindelijk verantwoordelijkheid opnemen, binnen de eigen grenzen, voor de eigen beslissingen en de financiering ervan.

In de nadagen van het Sint-Michielsakkoord, eind 1992, werd het Halle-Vilvoorde Komitee opgericht. Eens te meer was bij de communautaire onderhandelingen de splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde (B-

H-V) afgewezen. Daarom besloten een aantal plaatselijke Vlaamse verenigingen uit het administratief arrondissement Halle-Vilvoorde, samen met een aantal onafhankelijke personen hun krachten te bundelen.

Het Halle-Vilvoorde comité stelt zich als taak:

- 1. Een eerste onafwendbare en prioritaire noodzaak is de splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde**
- 2. Ook belangrijk is de splitsing van het gerechtelijk arrondissement Brussel**
- 3. de overheveling naar het Vlaamse niveau van de luchthaven van Zaventem en van de Nationale Plantentuin te Meise**
- 4. toepassing en verbetering van de bestaande taalwetten (vooral in het bedrijfsleven) ; de strikte toepassing en uitdoving van de taalfaciliteiten in de zes blijft voorop staan.**
- 5. Ook de strikte toepassing van het tweetalig statuut van de hoofdstad**
- 6. verzet tegen het GEN (het door Brussel geconcipeerde Gewestelijk Express Net) en onze inzet voor aanpassingen en verbetering van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (dat een groot deel van Halle-Vilvoorde als stedelijk gebied aanmerkt).**